

reposar *v.* Reservar, guardar (*raposades*_{PP} Lv 10,14 C).— El significat indicat no està documentat en els diccionaris i és el que té aquest verb en el text indicat, on tradueix el participi passat llatí *reposita*. No tenim la seguretat, però, que el traductor hagi entès el significat del verb llatí en el seu context i que, per tant, hagi volgut donar aquest significat, i no algun altre dels que pot tenir el verb llatí en altres contextos, al verb català.

reptília o **reptilla** *f.* Rèptil (*reptília* Lv 5,2 E i C; 22,5 E; *reptilla* Lv 5,2 P; *reptilies* Lv 11,44 E i C; *reptilles* Lv 11,44 P).— Els diccionaris només donen un testimoni de la forma *reptília* (*reptilies* G. Serra, *Gènesi de Scriptura*, 1451) i cap de la segona forma.

requirir *v.* Cercar amb insistència, amb esforç (*requirats*_{5PS} Lv 19,31 E).

rebre o **reebre** *v.* Rebre (*reebé*_{3Pt} Lv 10,20 P; *raebé*_{3Pt} Lv 10,20 C; *raebé*_{1F} Lv 26,9 C; *resebràs*_{2FI} Lv 25,37 P; *rasedràs*_{2FI} Lv 25,37 C; *reebrà*_{3F} Lv 26,5 P i C; *rehebuts*_{PP} Lv 24,8 C).

reembre Vegeu *rembre*.

ret *m.* i *f.* o **arret** *m.* Ret, xarxa, filat, reixeta (*ret* Ex 27,5 C; 38,4.5 E; *arret* Ex 27,4 P i C; **arret* Ex 27,4 E; 38,4 P i C; *aret* Ex 27,4 C). || Epíloon, oment, replec del peritoneu que va d'una víscera a una altra, unint-les, i conté teixit adipós i vasos sanguinis i limfàtics (*ret* Ex 29,22 E).— Cal corregir l'afirmació de Joan Coromines, justificada al llarg de gairebé dues columnes del seu diccionari etimològic, en el sentit que aquest substantiu ha estat sempre de gènere masculí en català (llevat d'alguna excepció moderna detectada en alguns indrets del País Valencià), i donar la raó a Tomàs Forteza i els autors del *DCVB*, que Coromines injustament bescanta, els quals atribueixen a aquest substantiu els gèneres masculí i femení (*DECat*, VII, 286b26-287b6). A causa dels pocs casos en què el substantiu apareix en els llibres d'Èxode i Levític, recorrerem en la nostra explicació també a altres textos de les versions bíbliques medievals. La forma *ret* apareix en alguns casos indubtablement en gènere masculí: «el ret» (Ex 38,5 E), «lo ret» (Mc 1,16 P). Però en altres casos apareix clarament en gènere femení: «la ret» (Ex 27,5 P), «tragué *la ret* en terra plena de grans peix» (Jn 21,11 Pal), «la ret del fetge» (Ex 29,22 E). Precisament és la gran extensió que devia tenir la forma femenina *la ret* el que explica que es formés la forma *arret* per aglutinació de la *a* de l'article femení amb el substantiu. Aquesta forma amb la *a* aglutinada sí que és interpretada en els nostres textos com de gènere masculí (semblantment amb el que s'esdevé en altres casos paral·lels, com *la gla* > *l'aglà*) i s'ha convertit potser en la més corrent en els manuscrits Peiresc, Colbert i Marmoutier (en aquest darrer potser és exclusiva): «los arrets» (Mc 1,18 M), «los arets» (Lc 5,2 M), «vostros arets» (Lc 5,4 M), «l'aret [...] no'l podien treure» (Jn 21,6 M). La forma *arret* no es trobava documentada en català fins ara. La segona accepció indicada més amunt per a aquest mot ('epíloon') no està recollida en els diccionaris; sobre aquesta accepció, vegeu l'article *retella* (mot que, precisament, prové del diminutiu llatí —en plural: RÉTÍCULA— de l'etim de *ret* —RÊTE).